

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"

Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 6 (118), 2013 р.

ПОСТАНОВИ ПОМІСНОГО СОБОРУ - 2013

ПОСТАНОВИ Помісного Собору Української Православної Церкви Київського Патріархату від 27 червня 2013 року

З милості Божої зібравшись 27 червня 2013 р. у Золотоверхому Михайлівському монастирі м. Києва на своє засідання під головуванням Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату

ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Закликати всеукраїнську паству піднести подячні молитви до Пастиреначальника і Глави Церкви Господа нашого Ісуса Христа за всі Його милості, що вилились на нас через дар просвічення у святому хрещенні, якого народ і земля Київської Руси-України сподобилися 1025 років тому за правління рівноапостольного великого князя Київського Володимира, і за незліченні благодіяння Помісній Українській Православній Церкві Київського Патріархату, явлені у минулі роки та засвідчені зростанням і зміцненням Церкви.

Закликати пастирів і паству просити у Бога милості та благодатної допомоги на подальший час для розбудови Церкви, подолання існуючого між православними в Україні розділення та утворення єдиної Помісної Православної Церкви з Патріаршим престолом у Києві.

2. Затвердити рішення і постанови Архієрейських Соборів, схвалити діяльність Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета та Священного Синоду за міжсоборний період.

Взяти до відома доповідь Святейшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета про життя Церкви у міжсоборний період.

3. Схвалити прийняті Архієрейським Собором 21 жовтня 2010 р. загальноцерковні документи: «Послання до пастирів» та Соборне слово

«Про Помісну Українську Православну Церкву – Київський Патріархат».

Визначити, що Історико-канонічна декларація «Київський Патріархат – Помісна Українська Православна Церква» (прийнята Архієрейським Собором 19 квітня 2007 р.) разом із Соборним словом «Про Помісну Українську Православну Церкву – Київський Патріархат» обґрунтовують і роз'яснюють позицію Української Православної Церкви Київського Патріархату щодо власного буття і відносин з іншими православними юрисдикціями в Україні та іншими Помісними Церквами.

4. Відзначити необхідність діалогу з Українською Православною Церквою Московського Патріархату, метою якого є подолання існуючого церковного розділення, утворення в Україні єдиної Помісної Української Православної Церкви з Патріаршим престолом у Києві, офіційне визнання Київського Патріархату іншими Помісними Православними Церквами як автокефальної Церкви.

Ще раз твердо наголосити на тому, що Українська Православна Церква Київського Патріархату вважає для себе неприйнятними та повністю відкидає будь-які моделі чи пропозиції досягнення церковної єдності, умовами яких ставиться входження Української Церкви у будь-якій формі до складу Московського Патріархату.

Засвідчити незмінну соборну і загальноцерковну підтримку діяльності Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета на посаді Предстоятеля Української Православної Церкви Київського Патріархату.

5. Підкреслити особливо важливе значення для подальшої розбудови Помісної Української Православної Церкви та її богословського розвитку перекладу українською мовою і видання творів святих отців і вчителів Церкви, що здійснюється за участю і під керівництвом Патріарха. Закликати ар-

хієреїв, духовенство і мирян, а особливо викладачів та студентів духовних шкіл, до вивчення і засвоєння святоотцівської богословської, аскетичної та проповідницької спадщини.

6. Прийняти Діяння Помісного Собору про канонізацію новопрославлених святих Української Церкви: благовірного князя Оскольда – для загальноцерковного шанування; благовірного князя Володимира Васильовича і мученика Данила Братковського, волинського страстотерпця, – як місцевощанованих святих Волинського краю.

7. З метою удосконалення статутних положень, приведення їх у відповідність з вимогами часу та законодавства, затвердити зміни і доповнення до Статуту про управління Української Православної Церкви Київського Патріархату та викласти цей Статут у новій редакції.

8. Схвалити текст Послання Помісного Собору до пасти та всього українського народу з нагоди 1025-ліття Хрещення Київської Руси-України.

9. Звернутися з листами до Святейшого Варфоломія, Архієпископа Константинополя – Нового Риму і Вселенського Патріарха, Предстоятеля Церкви-Матері, та до Предстоятелів інших Помісних Православних Церков.

10. Схвалити тексти листів від імені Помісного Собору до Президента України В. Ф. Януковича, Прем'єр-міністра України М. Я. Азарова, Голови

Верховної Ради В.В. Рибка та народних депутатів України.

11. Висловлюючи глибоке занепокоєння тенденцією до узаконення в різних країнах содомії – одностатевих відносин, які однозначно засуджені Богом як гріховні, та намаганнями здійснити таке узаконення в Україні, прийняти текст Декларації «Про негативне ставлення до гріха содомії (гомосексуалізму), його пропаганди у суспільстві і так званих одностатевих шлюбів».

Помісний Собор підносить подячні молитви до Бога за успішне завершення своїх діянь і просить Його благословення для Української Церкви, нашої держави і всього українського народу.

Патріарх Київський і всієї Руси-України **ФІЛАРЕТ**, Члени Президії Помісного Собору, Митрополит Львівський і Сокальський **ДИМИТРІЙ**, Митрополит Білгородський і Обоянський **ІОАСАФ**, Архієпископ Миколаївський і Богоявленський **ВОЛОДИМИР**, Архієпископ Донецький і Маріупольський **СЕРГІЙ**, Архієпископ Рівненський і Острозький **ІЛАРІОН**, Архієпископ Переяслав-Хмельницький і Бориспільський **ЕПІФАНІЙ**, Протоієрей **МИКОЛАЙ ХРАПАЧ**, Член Вищої Церковної Ради **МИКОЛА ПОРОВСЬКИЙ**, Секретар Помісного Собору, Архієпископ Тернопільський, Кременецький і Буцацький **НЕСТОР**

**ФІЛАРЕТ, Патріарх
Київський і всієї Русі-України**

**ПОСЛАННЯ
Помісного Собору
Української Православної
Церкви Київського
Патріархату
(27 червня 2013 року)**

**до пастви та всього
українського народу
з нагоди 1025-ліття
Хрещення Київської
Русі-України**

**ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!
ШАНОВНІ СПІВГРОМАДЯНИ!**

З милості Божої зібравшись 27 червня 2013 р. у Золотоверхому Києві, в рік, коли відзначаємо 1025-ліття Хрещення Київської Русі-України, Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату найперше закликає всіх до молитви про мир і єдність для Церкви і для українського народу.

Хрещення Русі-України – виняткова подія, що визначила історичну долю нашого народу. Як таїнство Хрещення оновлює людину, очищає від гріхів та відроджує до вічного життя, так і хрещення княжої Київської держави оновило її, збагатило численними духовними скарбами, відвернуло предків наших від злочестя і служіння неправдивим богам, а на вернуло до служіння єдиному істинному Богові.

I. Християнство проповідувалося в наших історичних землях ще від апостольських часів. «Святий Апостол Андрій Первозваний – перший архієпископ Константинопольський, Патріарх Вселенський і апостол Руський. На Київських горах стояли ноги його і очі його Русь бачили, а уста благословляли, і насіння віри він у нас насадив.

«З КИЄВА – ПО ВСІЙ РУСІ»

Воїстину Свята Русь обрана серед інших східних народів, бо в ній проповідував Апостол, – проголошує постановою Собору, що відбувався у Києві під головуванням святителя Іова (Борецького) в 1621 році, в час важкої боротьби за право українців бути православними.

Християнином був прославлений нинішнім Собором у лику святих Київський князь Оскольд, у час правління якого, за історичними свідченнями, відбулося перше хрещення. У своєму посланні святитель Фотій, патріарх Константинопольський (у 858 – 867 та 877 – 886 роках), пише: «Не лише болгари звернулися до Христа (це сталося 865 року), а й руси. Вони підняли руку на Ромейську імперію, але тепер і вони змінили еллінську й безбожну віру, у якій раніше перебували, на чисте життя у Христі. І в них запалала така спрага віри й на снага на праведне життя, що вони прийняли пастиря і з великим сумлінням приступають до Христових таїнств».

Християнкою стала дружина великого Київського князя Ігоря, рівноапостольна Ольга, яка і сама багато зробила для розповсюдження віри християнської, і онука свого, Володимира, виховала так, що після тривалих роздумів він не лише сам охрестився, але й державу свою зробив християнською.

Тому Хрещення Русі-України за рівноапостольного князя Володимира, 1025-ліття якого всі ми цього року відзначаємо, є не початком розповсюдження віри Христової в наших землях, а ключовою подією в її утвердженні. З Києва, з берегів Дніпра через проповідь та хрещення віра християнська православна поширилася по всіх навколишніх землях великої держави Руської: на північ до земель Новгородських, на захід у Галицькі та Волинські землі й на схід – до Приволзького краю.

Відтак, Київ є не лише давньою столицею княжої держави, але й духовною матір'ю у хрещенні всіх міст Русі. Київська Церква – матір для Церкви Московської та інших, що згодом постали на землях Київської держави. А Київський архієпископський престол у кафедральній великій церкві Софії, Премудрості Божої, довершена святим благовірним князем Ярославом Мудрим – єдиний

історичний духовний центр для єднання всіх вірних дітей Київської Церкви.

Тому Помісний Собор підкреслює історичну правду, яку ніхто не може змінити, не повинен забувати або намагатися спотворити: світло Христової віри розійшлося саме з Києва по всій Русі!

Щоби звеличити себе, а значення Києва применшити, Московський Патріархат цього року вирішив розпочати власне святкування 1025-ліття з російської столиці, щоби продовжити його в Києві ніби як у другорядному місці та підкреслити, що нібито весь історичний спадок Русі належить Московському престолові.

Так перекинували історію вже не раз. У XVII столітті в Московії іноземцям розповідали, нібито за князя Володимира спочатку був охрещений Київ, а потім відразу – Москва, і в Москві був утверджений митрополічний престол. Із XVI століття там же говорили, що нібито головний убір московських царів – золота шапка азійського походження, ймовірно подарована московському князю татарським ханом за віддану службу, як про це пишуть російські історики – насправді є подарунком візантійського імператора Костянтина Мономаха його онукові, київському князю Володимиру Мономаху, від якого потім «перейшла» у Московію. Збудоване для московських царів за наказом Івана Грозного і відтворене для Романових місце в Успенському соборі у Кремлі також називали «Мономаховим троном», який нібито був подарований із Візантії, як символ передачі влади. І таких прикладів московської неправди можна наводити десятки.

Відзначаючи все це, Помісний Собор стверджує: Київська Церква є Церквою-Матір'ю для Московської, а претензії останньої духовно панувати в Києві та в Україні, переписуючи під себе історію – приречені на поразку, як і всяка неправда.

Святкування ж 1025-ліття Хрещення Київської Русі покликане нагадати і утвердити історичну правду, до вивчення і розуміння якої ми закликаємо і віруючих, і весь український народ.

II. Ще одна, важлива для українського суспільства і держави мета, яку Собор відзначає

у цього річного святкуванні, – нагадати всім про історичний вибір нашого народу на користь християнської європейської цивілізації.

Зараз Україна стоїть на роздоріжжі, обираючи своє майбутнє, визначаючи, у якому напрямку має відбуватися її розвиток. Святий князь Оскольд, Володимир, Ярослав Мудрий, свята княгиня Ольга понад 1000 років тому вже вказали нам цей напрямок – до християнської Європи.

Ми не просимося бути прийнятими до Європи, адже понад тисячу років є її невід'ємною частиною, – нині як народ, у переважній більшості, ми прагнемо сучасного оновлення нашої країни на європейських і християнських засадах. Нам самим багато треба для цього зробити, але і Європа не має права відмовляти Україні в історичному праві бути визнаною її рівноправною частиною.

Хочемо наголосити: як не все у духовному, суспільному, державному житті України може бути схвалене Церквою, так не все, що є в сучасній Європі, повинно прийматися за зразок для зміни.

Європейська цивілізація також переживає духовну кризу. Войовничий секуляризм веде наступ на Церкву і християнство, на традиційні духовні та моральні цінності. Яскравим виявом цього наступу є пропаганда содомії та узаконення в окремих країнах під іменем «шлюб» протиприродного блудного одностатевого співжиття.

Але наявність цих проблем має сприйматися нами як заклики до єднання зусиль із християнами Європи в боротьбі за євангельську мораль, традиційні християнські сімейні цінності, а не як привід відмовлятися від європейського майбутнього України.

III. Завершуючи це Послання, хочемо підкреслити: ніяких проблем ми, як Церква і як народ, не зможемо вирішити, ніякі труднощі не зможемо подолати без допомоги Божої. Тому відродження церковного життя, оновлення у суспільстві та державі ми повинні починати з власного духовного оновлення, з очищення від гріхів, подолання спокус. Саме завдяки такому особистому духовному відродженню наші предки, святі

князі Київські, змогли збудувати велику та шановану сусідами державу.

Слова князя Київського Володимир Мономах нехай нагадають нам про цей християнський обов'язок набувати чесноти, а гріх – викоринювати: «Усього ж паче – убогих не забувайте, але, наскільки є змога, по силі годуйте і подавайте сироті, і за вдовицю вступіть самі, а не давайте сильним погубити людину. Ні правого, ні винного не вбивайте і не повелівайте вбити його; якщо хто буде достоїн навіть смерті, то не погубляйте ніякої душі християнської», – повчає князь.

«Якщо вам Бог зм'якшить серце, – наставляє князь Володимир нащадків, – то слюзи свої пролійте за гріхи свої, кажучи: "Як ото блудницю, і розбійника, і митаря Ти помилював еси, Господи, так і нас, грішних, помилуй". І в церкві се дійте, і спати лягаючи. Не пропустіть ж ні одної ночі. Якщо ви при силі, хоч раз поклоніть до землі, а коли вам стане немічно – то тричі. І цього не забувайте, не лінуйтеся, бо тим нічим поклоном і співом молитви чоловік перемагає диявола, – і що за день людина согрішить, то сим ізбавляється від гріха. Навіть і на коні їздячи, коли не буде у вас ні з ким діла і якщо інших молитов не вмієте ви говорити, то "Господи, помилуй" благайте безперестану потай, – бо ця молитва є краща від усіх. Моліться краще, ніж думати нісенітницю, їздячи».

Помісний Собор від імені Київського Патріархату сердечно вітає зі святом 1025-ліття Хрещення Київської Русі всеукраїнську православну паству, православних українців у діаспорі, всіх християн України і весь український народ, а також сусідні з нами народи, які від Київської Церкви прийняли проповідь Євангелія і дар Святого Хрещення. Нехай це свято послужить нашому духовному оновленню, нагадає про наше правдиве історичне коріння та допоможе утвердити правильний вибір для майбутнього.

Разом з святим рівноапостольним князем Володимиром проголосуємо: «Русь свята! Бережи віру Православну, в якій твоє утвердження!»

Закликаємо на всіх вас, на державу і український народ Боже благословення!

**Від імені Помісного Собору
Української Православної
Церкви Київського
Патріархату**

**ЗВЕРНЕННЯ
Архієрейського Собору
Української Православної
Церкви Київського
Патріархату
до Української
Православної Церкви
(Московського Патріархату)
(28 червня 2013 р.)**

**Преосвященні Владики!
Всечесні отці, дорогі
брати і сестри!**

Архієрейський Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату засвідчує глибоке занепокоєння з приводу подій, які відбуваються у вашій Церкві.

Ми бачимо, як, користуючись ослабленням здоров'я митрополита Володимира (Сабодана) і боротьбою між деякими архієреями за право стати його наступником, внутрішні та зовнішні сили знову прагнуть у будь-який спосіб фактично ліквідувати незалежність і самостійність УПЦ (МП) в управлінні, щоби міцніше прив'язати її до Московської патріархії, ширше і без всяких перешкод використовувати вашу Церкву в агітації за приєднання України до Росії та не допустити подолання існуючого церковного розділення.

Не без підтримки деяких ієрархів, зацікавлених в усуненні митрополита Володимира від виконання його обов'язків, у засобах масової інформації звучать заклики: «громадянин Сабодан повинен подати у відставку», «в УПЦ потрібно ввести пряме патріарше правління» і навіть «потрібно ліквідувати незалежність УПЦ в управлінні».

Знову починаються спроби здійснити ті плани, які не вдалося виконати у минулому – під виглядом «приведення у відповідність до Статуту РПЦ» внести до Статуту УПЦ (МП) зміни, які фактично позбавляють її незалежності в управлінні, провести реформу структури УПЦ (МП) з розподіленням її на митрополітич округи, які будуть залежати від Москви, а не від Київського престолу.

Добре відомо, що у зв'язку з різким погіршенням стану здоров'я митрополита Володимира протягом останніх майже двох років загострилася боротьба за посаду Предстоятеля УПЦ (МП). Для церковного, як і будь-якого людського середовища природно міркувати про майбутнє, шукати кращого. На жаль ці природні процеси роздумів над майбутнім набули спотвореного характеру, що бачать не лише в Церкві, але й в цілому в суспільстві.

Не маючи ані визначеного канонами та традицією послуху своєму Предстоятелю, ані елементарної людської поваги до стану його здоров'я, віку та попередніх трудів, кілька архієреїв УПЦ (МП) взялися при живому митрополиті Володимирі ділити його кафедру, використовуючи не тільки відверто неетичні методи, але й інструменти впливу, які по суті руйнують Церкву.

Яскравим прикладом цього є останні події, коли під приводом розслідування фінансової афери, в яку були втягнуті церковні діячі, до з'ясування відносин між ієрархами УПЦ (МП) були залучені інструменти світського впливу. Потенційні наслідки цього є шкідливими для всієї Церкви.

Одним з вагомих надбань незалежної України є релігійна свобода, коли Церква має можливість будувати власне життя самостійно, без примусу ззовні. Те, що відбувається на наших очах, створює небезпечний прецедент, який потенційно здатен вдарити по кожному з вас.

Очорнення Предстоятеля і його оточення, розповсюдження у засобах масової інформації та в церковному середовищі наклепів, чуток і брехні, вимоги до держави силовими методами вплинути на Церкву, її окремих діячів – все це в минулому пережив Київський Патріархат. Зараз ці ж методи використовують проти вашого Предстоятеля і вашої Церкви. Ми закликаємо всіх вас побачити і зрозуміти це та зробити все можливе, щоби зупинити такі руйнівні процеси.

«До свободи ви покликані, браття, тільки щоб свобода ваша не стала приводом для догоджання плоті, але любов'ю служить один одному. Бо весь закон в одному слові міститься: "Люби ближнього твого, як самого себе". Коли ж ви один одного гризете і з'їдаєте, стежіться, щоб не знищили ви

один одного!» – закликає нас апостол Павло (Гал. 5:13-15).

Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату, що відбувся 27 червня цього року, в своїх постановках зазначив необхідність діалогу з Українською Православною Церквою Московського Патріархату, метою якого є подолання існуючого церковного розділення, утворення в Україні єдиної Помісної Української Православної Церкви з Патріаршим престолом у Києві, офіційне визнання Київського Патріархату іншими Помісними Православними Церквами як автокефальної Церкви.

Разом з тим, щоби уникнути будь-яких непорозумінь, Помісний Собор твердо наголосив на тому, що Українська Православна Церква Київського Патріархату вважає для себе неприйнятними та повністю відкидає будь-які моделі чи пропозиції досягнення церковної єдності, умовами яких ставиться входження Української Церкви у будь-якій формі до складу Московського Патріархату.

Ми переконані, що шлях діалогу з вами та подолання існуючого розділення – єдиної правильної і корисної для Православної Церкви в Україні, для нашого народу та держави. Але такий діалог буде можливим лише в умовах збереження вашої Церквою справжньої, а не формальної, незалежності в управлінні.

Ми ще раз закликаємо вас відновити підготовку до діалогу, яка, після успішного початку восени 2009 р., була перервана під тиском Московської патріархії.

Підносимо свої молитви за здоров'я і зміцнення сил митрополита Володимира. Нехай Господь укріпить всіх вас!

**З любов'ю у Христі –
Патріарх Київський і всієї
Руси-України ФІЛАРЕТ**

СПІВДОПОВІДЬ МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО І СОКАЛЬСЬКОГО ДИМИТРІЯ

**Ваша Святосте!
Ваші Високопреосвященства,
Преосвященства! Всечесні отці!
Дорогі брати й сестри!
Освячений Помісний Соборе!**

В рік урочистих святкувань, присвячених 1025-річчю Хрещення Руси-України, ми знову всі свої помисли і думки повертаємо до нашого минулого. Всі ми з радістю відгукнулися на запрошення нашої Церкви вшанувати цим Помісним Собором черговий ювілей Хрещення киево-руського народу. Ще з минулого століття серед нашого українського народу започаткована добра традиція відзначати Хрещення Київської Руси-України. 1000-ліття, 1020-ліття і 1025-ліття повертають пам'ять всіх нас до давно минулих подій, що поклали початок новому життю або дали сприятливий поворот перебігові долі, які пережила наша Києво-Руська держава.

Кожна окрема людина уважна до подарованих їй благ, з особливим почуттям вдячності Богові зустрічає дні свого народження і дні свого тзоіменитства, і на відміну від простих буденних днів намагається ознаменувати їх чимось особливим. Чи не тим більше народ з особливою увагою мусить згадувати знаменні дні свого минулого життя, в які явлено було йому особливе завітання милості Божої? Коли ж народ, переступаючи нові грані свого буття, зворушено зупиняється на тих роках, на яких яскравими рисами відзначено сліди божественного піклування про нього, і з благоговінням вшановує тих, хто прислухався до його спасіння або звеличення, - це свідчить про те, що не притупилося, а є живим і чутливим його народне існування, що він цінує те надбання, яке успадкував від предків. Повага до минулого є чудовим завдатком для майбутнього.

З подій минулого життя нашого народу чи може зрівнятися за своїм значенням якась інша подія з тією, спомин про яку викликають цьогорічні церковні урочистості, що відбулися, відбуваються і будуть відбуватися ще наприкінці липня. Хрещення наших предків - це наше народження до духовного життя. Якщо якась згадка в нашій українській церковній історії і має бути дорогою для нас, то найперше та, яка нині хвилює і зворушує серця наші й підіймає до радісного торжества.

Ми сьогодні, будучи нащадками святого Володимирового Хрещення Руси, повинні втішатися великими й багатими плодами, бо значення тієї вікопомної події є для нас значущим і перш за все для Церкви і держави нашої.

Після хрещення Руси настала велика праця із її остаточної християнізації в глибину народного життя. Ця праця не могла бути показовою, для нас деталі її невідомі. Літописці заховають від нас ці розповіді, але перед нами постає ціла програма цих масштабних звершень і впливів, які розпочалися за князя Володимира Святого - хрещення великих міст і сіл, побудова церков, навчання дітей. В Густинському літописі знаходимо звістку, що князь Володимир, поділивши свою землю на уділи між своїми синами, «посла с ними і свяще-

ники, заповідаю їм, дакождо по всей области свое й повеліваєт учити люди і крестити людей і церкви ставити, ежебисть».

Деякі сучасні історики намагаються звести до мінімуму християнізацію Руси за часів князя Володимира і його наступників. Мовляв все було формально, вчинено зовні і все це ще й охопило малу частину Київської держави. Насправді ж усі джерела, які описують для нас цю вікопомну подію Хрещення Руси, підкреслюють всеохоплюючий, завзятий і наполегливий характер християнської місії, що надихалася волею святого Володимира. Руський книжник Яків Мних у «Пам'яті й похвалі Володимирі» багато разів повторює: «Крести же всю землю Русскую от конца і до конца», «всю землю Русскую історже із диавола і к Богу приведе і к світу істинному»; «блаженний князь Володимир, бисть апостол в князех, всю землю Русскую приведе к Богу святым крещенієм... і всі людіє Руськіі землі познаша Бога».

За життя святого Володимира християнство утвердилося в усіх руських містах, а це означало, що місіонерською мережею було охоплено всі землі Київської Русі. Особливе значення мав для її християнізації вплив Києва. У той час за багатством і значенням він вважався третім містом Європи, після Константинополя і Кордови. Згідно з хронікою Тітмара, єпископа Мерзебурзького, що описує Київ у 1048 р., в ньому налічувалося 400 церков. А Никонівський літопис повідомляє, що під час пожежі, яка сталася за рік до цього, в Києві згоріло 700 церков.

Християнство зміцнювало молоду Київську державу, підносило її авторитет, стверджувало владу київського князя і допомагало подоланню відцентрових сил. Державницький світогляд Володимира Великого належав до тих чинників, які абсолютно виключали думку про можливість прийняття Києвом християнства з Риму. Це було неможливим із самої суті того ким себе бачив князь Володимир, тобто яку модель правління він для себе обирав. Це виявилось дуже скоро, коли свяятий Володимир задумав початки відокремлення Київської митрополії від Константинопольського патріархату. Той факт, що Київський князь Володимир Великий прийняв християнство з Візантії не означає, що він під політичним впливом був грекофілом. Тут доцільно хоча б згадати військові походи Києва на Константинополь з другої половини IX ст., а потім відкрита війна його сина Ярослава Мудрого з Візантією. У «Похвалі кагану Володимирі» ми бачимо, що князь ставив Руську Церкву нарівні з найбільшими Церквами того часу - з Константинопольською, Римською, Олександрійською і ін.

Християнізація Руси мала велике позитивне значення щодо зовнішньополітичного статусу Київської держави. Перш за все наша країна позбулася впливу норманів, так званого варязького елемента. За князювання Володимира ми не бачимо варягів на визначних місцях державного будівництва. Між воєводами згадується тільки один варяг Вуефаст. Вищий уряд був вже в руках Добрині і Путяти, що по-

ходили з місцевої знаті. Не треба забувати, що Русь-Україна ще перебувала в оточенні язичницького світу. Там де тепер Москва, тобто на Півночі ще проживали язичницькі племена угро-фінського походження. Язичниками ще були західні і північно-західні сусіди Руси. Святий Володимир своєю твердою рукою стримував на кордонах Київської держави ворогів, воював з печенігами. Але дівою зброею часто була мирна християнська проповідь серед степових язичників. У Никонівському літопису під 990 р. записано: «Того же літа приідоша із болгар к Володимеру в Киев четири князя і просвітишася Божественним Крещенієм». Наступного року «приіде печенегський князь Кучуг, і прият греческую віру, і крестися во Отца, і Сина, і Святого Духа, і служаше Владимиру чистим сердцем». Під впливом святого князя хрестились і деякі знамениті іноземці, наприклад, норвежський конунг Олаф Трюгвасон, знаменитий Торвальд Подорожуючий, який жив декілька років у Києві і потім заснував монастир святого Іоана Предтечі на Дніпрі неподалік Полоцька, і ін.

Поруч із хрещенням народу князь Володимир Великий взявся за особливу місію - просвітлення киево-руського люду. Ця праця мала б увести народ в міцну християнську цивілізацію. Початки книжної освіти, правдоподібно, були на Русі ще до її офіційного хрещення, але за нового християнського часу ця освіта стала на твердий ґрунт. До Києва було запрошено вчителів, які прийшли разом з церковною ієрархією. Князь Володимир став віддавати на науку дітей «нарочитої чади», тобто вищого стану: «нача поімати у нарочитої чади діти і даяти на ученіє книжно». Тим самим свяятий князь намагався, за висловом професора Михайла Грушевського, «увести Русь у круг культурних інтересів тодішнього культурного візантійського світу». Із цієї Володимирової школи вийшов пізніше знаменитий просвітер Іларіон, майбутній митрополит Київський Ярославових часів і духівник благовірного великого князя. «Він мав широку освіту на візантійський лад і вславився як проповідник», - свідчив про нього український історик Іван Крип'якевич.

(Продовження на стор. 13)

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ В РОСІЇ

Видання Митрополита Московсько-Богородського УПЦ КП Адріана

Про богослужіння Митрополита Адріана в храмах Московсько – Богородської єпархії (УПЦ КП), а також участь делегатів від єпархії на чолі з Владикою Адріаном на Помісному Соборі 26-28-го червня 2013-го року у м. Києві

На Помісному Соборі виступав Митрополит Адріан. В своєму слові він відмітив, що з ним прибули на Собор й делегати від Московсько-Богородської єпархії УПЦ Київського Патріархату: протоієрей Юрій Жиров (терапевт за фахом) та благочинна Свято-Тихвінського жіночого монастиря черниця Іраїда (Яблокова).

Владика Адріан сказав, що українській діаспорі в Росії не допомагають не тільки влада України, але й наша УПЦ Київського Патріархату стаїть осторонь: ні словом ні ділом...

Пресова служба Московсько-Богородської Єпархії

Митрополит Адріан постійно звершував богослужіння та проповідував Слово Боже з Євангельського віровчення, з житія святих, історії Церкви Христової та про догматичні істини у великі свята на честь Вознесіння Господнього і в дні Святої Трійці.

Всенічне заупокійне бдіння під Поминальну Трійцьку Суботу

22-го червня, в суботу відбулась Велика Трійцька Поминальна Субота. Владика Адріан очолив пізню Божественну літургію та Велику панахиду, а на передодні – Парастас, вечірне заупокійне богослужіння.

На Парастасі, ввечері, Митрополит Адріан з духовенством чи-

тали 17-ту кафізму, а потім канон з заспівами, присвячений всім отцям і матерям, братам і сестрам та всім православним християнам від віку спочилих, де читалися вголос записочки з іменами за упокій рідних і близьких, оскільки спочили наші брати і сестри у

Літія перед Святою Трійцею

Христі постійно мають велику потребу у клопотанні перед Богом за них. Адже молитви за померлих, є християнською традицією з древніх часів далекосхідних християн.

Після Літургії Владика Адріан закликав всіх парафіян продовжувати свої посильні молитви за своїх спочилих рідних і близьких вдома і на службі, оскільки цей день суботній, перед Святою Трійцею, присвячений саме їм.

23-го червня, у неділю, в День Святої Трійці (П'ятидесятниця) Митрополит Адріан з духовенством очолив Божественну літургію, Велику вечірню з Великим прокімном та з колінопреклонними молитвами, а також відбувся Хресний хід навколо храму на честь престольного дня.

Напередодні свята Святої Трійці Владика Адріан очолив Всенічне бдіння з літією та поліелеєм. Після I-го часу духовенство співало в центрі храму тропар та Величання, присвячене Святій Трійці.

Храм був прикрашений різноманітними квітами, а на підлозі храму була розстелена свіжа зелена трава.

В день Святої Трійці після Хресного ходу та проповіді Митрополита Адріана духовенство, два хори, службовці храму, пара-

фіяни та гості біля 100-та чоловік були запрошені до святкового столу на честь престольного дня.

Митрополит Адріан в своєму слові сказав, що сьогоднішнє свято присвячене Святій Трійці. Воно є святом трьох іпостасей: Бога Отця, Бога Сина Господа нашого Ісуса Христа, який є Словом Отця Небесного і другою іпостассю Святої Трійці, а також Бога Духа Святого, який сходить від Бога Отця і керує всім світом, даючи йому життя і Свою благодать, як для всього Його творіння, так і для кожної людини, яка є послідовником волі Божої.

Ця тайна про Святу Трійцю була закрита для людства в часи Вітхого Завіту і лише пришестья на землю Христа Спасителя відкрило її.

Минали тисячі років, але для Сина Божого ще не приходив час, щоб прибути на землю і виконати волю Отця Небесного та Свою місію у якості Месії світу.

Тому, за цей час відбувались кари Божі через всесвітній потоп при Ної та будівництво Вавилонської башти (територія сучасного Іраку) тощо.

Але врешті – решт прийшов час для зішестя з Неба на Землю Сина Божого, який від Духа Святого воплотився і від Діви Марії народився заради нашого спасіння.

Всесвітнє відкриття Тайни про Святу Трійцю святим апостолам і всім послідовникам євангельського вчення, сповістив Сам Господь наш Ісус Христос під час Своєї земної проповіді та особливо, під час Хрещення у річці Йордані від святого пророка Івана Хрестителя. Саме в цей час Бог – Син стояв в Йорданській воді, а Бог – Отець, вперше відкривши Себе людям, сказав велике і гучне Слово про Спасителя, що це є Син мій улюблений, щоб Його всі слухали. А третя ж іпостась Святої Трійці, Бог – Дух Святий, з'явилась в цей же момент у вигляді великого, на все небо, голуба.

Яке ж було диво на площі в Єрусалимі у День П'ятидесятниці, після юдейської Пасхи та Воскресіння Христового, коли Бог – Дух Святий, у вигляді вогняних язиків з'явився не тільки над святими апостолами, але й над всіма тими тисячами присутніми юдеями Ізраїлю та з діаспори, які прибули на це свято.

Бог – Дух Святий, зійшовши на святих апостолів, нагородив їх Дарами мов, щоб говорили й проповідували Євангеліє Христове на всіх мовах того часу й навіть на тих діалектах, на яких говорили гості Єрусалима, які прибули з Єфіопії, Єгипту, Сирії та з багатьох міст Римської імперії.

Святі апостоли, будучи рибалками і не маючи жодної освіти, здивували всіх присутніх знаннями мов, а святий апостол Петро висловив своє червоно мовне слово, в якому прославляв Сина Божого. Бо Спаситель не тільки жив і був серед них, як вчитель і наставник, але й в першу чергу, як Божий Син, посланник Отця Небесного до грішних людей для отримання ними вічного спасіння, та ще й на їх очах Він Вознісся на Небо.

І разом з тим, хоча Свята Трійця, на людський погляд, як мов і розділена на три Божественні іпостасі: Бога – Отця, Бога – Сина і Бога – Духа Святого, але вона є Єдиною, Одноістотною і Нероздільною в Своєму естві. Бо Отець Небесний керує світом, який був Ним же й створений, через Свого Сина (Слово – Логос) та через Свого Духа Святого. Як пише святий апостол і євангеліст Іоанн Богослов в 1-й главі, 1-2-й стихи, що «На початку було Слово і Слово було у Бога. І Бог був Слово. Воно у Бога було споконвіку».

Таким чином, Син Божий – Слово, постійно повчає людство й направляє до світла і вічних божественних скарбів кожну людину. А через Бога – Духа Святого, Отець Небесний животворить весь світ, все живе в ньому, в тому числі й все людство Ним створене.

Бог – Отець є тією Всесвітньою енергією і Всемогутньою силою, яка йде від Нього. І разом з тим, Пресвята Трійця є одним Богом у єдності Отця, Сина і Святого Духа, а не підрозділяється на три окремих особистості, які є в людському роді.

Тому, Бог обрав і нас, але не для творіння гріха, а для Божого добра, щоб ми творили лише волю Божу, а не волю диявольську.

Це видиме явлення Бога-Духа Святого у день П'ятидесятниці та в день Хрещення Господнього святим апостолам та іншим свідкам древнього юдейського світу було пронесене ними й показане всьому світові, особливо в Єрусалимі того часу. Це було те явлення серед обраних Богом людей, яке не обирало кращих серед них, а закликала всіх присутніх, незалежно хто вони були

Благословення після Вхідних молитов

Відпуст

за походженням: юдеї чи язичники, а чи взагалі, не сповідували жодної віри.

Слава Богу, що наші предки-скіфи, сармати і русичі досягли великої святості, завдяки проповіді святого апостола Андрія Первозваного, вони слухали проповіді про Христа Спасителя з вуст самого першого апостола, рідного брата святого апостола Петра, який просвіщав римлян та інші народи Середземномор'я.

І вже на початку IV-го століття на двох Вселенських Соборах декілька сотень благочестивих архієреїв Християнської Церкви, Східної і Західної частини світу, склали й прийняли Символ Віри (Кредо), в якому закріпили Тайну про Святу Трійцю: про Бога – Отця, Бога – Сина і Бога – Духа Святого, що поклато початок наукам догматичного богослов'я, пастирського, морального, основного та порівняльного для прославлення трьох іпостасей Святої Трійці.

Але самим найкращим засобом для спілкування з Богом – є Священне Письмо та історія Вітхого і Нового Завітів, а також за допомогою ранніх, вечірніх, повсякденних молитов та богослужінь, бо вони збагачують нашу Святу, Всесвітню Православну Церкву і наші душі.

Митрополит Адріан

Проповедь Митрополита Адриана в день Святой Троицы

<iframe width=»560» height=»315» src=»//www.youtube.com/embed/dAWktBGEsLM» frameborder=»0» allowfullscreen></iframe>

Крестный ход вокруг Свято-Троицкого храма в престольный день

<iframe width=»560» height=»315» src=»//www.youtube.com/embed/Ozv_sQyv8ZU» frameborder=»0» allowfullscreen></iframe>

24-го червня, у понеділок, в день Бога - Духа Святого Владика Адріан очолив Божественну літургію зі святковим Молебнем, після чого проповідував на тему дня про Бога - Духа Святого.

Він сказав, що третя іпостась Святої Тройці до сьогоднішнього дня є постійно з нами, хоч і недостойними і великими грішниками. Але, як написано у Священному Письмі, Бог - Дух Святий буде недовго з нами, людьми, оскільки прийде час, що Він відніметься від роду людського з-за великої гріховності. І тоді прийде кінець світу та Страшний Суд. У главі III ст. 6-7, другого Послання святого апостола Петра написано, що: «...на початку Словом Божим складені Небеса і Земля, а також води. Тому під водою старий світ загинув, будучи затопленим при Ної. А теперішні Небеса і Земля, складені тим же Словом Божим, зберігаються від вогню в день Суда Божого і погібелі нечестивих людей».

Про який вогонь веде мову святий апостол Петро? Були віка і століття, коли горіли ліса, степи, міста і села, але ж світ то був цілий! Тому, святий апостол, отримавши від Господа дар прозоріння на віка вперед, попередив людство про вогонь, який зараз зветься - бомбами: атомними, водородними, фугасними, вогнезапалювальними та міжконтинентальними ракетами, які є носіями цього смертоносного знаряддя для знищення роду людського та третьої частини сонця і третьої частини світу. Про це нагадує нам і Апокаліпсис (Відкровлення) святого апостола і євангеліста Іоанна Богослова. Перше випробовування і виконання Апокаліпсиса було здійснено в Чорнобилі (Київська область, Україна, 1986-й рік).

Ось ми наводимо приклад із Апокаліпсиса, гл. 8, ст. 10-11. «Третій Ангел засурмив, і впала з неба велика зірка, палаючи, як смолоскип, і впала на третину річок та на водні джерела. А ймення зорі полинь, і третина води, як полинь, і багато з людей померли від вод, тому що вони стали гіркі».

В перекладі з білоруської мови слово полинь означає - гірка трава, чорнобиль. Отже, «зірка полинь» означає аварію на Чорнобильській АЕС в 1986 році. Таким чином, труба третього Ангела за часом, відповідає зняттю третьої печаті у ХХ-му столітті.

Митрополит Адріан з делегатами від Богородської єпархії УПЦ КП: зліва направо другий протоієрей Юрій Жиров, Митрополит Адріан та черниця Іраїда (Яблокова)

Адже кара Божа для нас грішних людей вже розпочалась. Хоч би взяти колорадських жуків, з якими не можуть боротися ніякі народи.

А зараз, по всій Росії появились якісь особливі кліщі (клещ) та великі комарі, яких раніше ніхто не пам'ятає.

Адже святий апостол Іоанн Богослов в своєму Апокаліпсисі писав у главі VIII, ст. 7, що «Перший Ангел засурмив, і був град і вогонь, змішані з кров'ю, і впали на землю, і третина дерев згоріла, і вся трава зелена також згоріла».

А ми з вами живемо на сході і в центрі України та на ближньому Підмосков'ї, чекаючи дощу, якого все немає й немає, бо виконується воля Божа.

Тоді як, на західній частині України дощі не перестають, також і град на полі все перебиває. Ось яка є наша ненька – Україна і ми в ній.

Тому Господь, знаючи нашу неміч і малодосвідченість у боротьбі зі своїми гріхами, завжди буває з нами, особливо у дні, коли ми Його закликаємо для допомоги, разом зі Своїми Ангелами Охоронителями.

І в першу чергу, древні святі отці Церкви Христової склали нам молитву до Бога Духа Святого: «Царю Небесний...». В ній ми просимо і благаємо Бога Духа Святого, як Утішителя душ істинних. Бо Він всюди є і все наповнює. Що Він є скарб добра і податель життя. Тому просимо Його, щоб Він прийшов до нас і вселився в нас, і очистив нас від усякої скверни, і, оскільки Він є Благий, тому є Спасителем душ наших.

Митрополит Адріан

Після Троїцьких свят, 24-го червня у понеділок Митрополит Адріан з делегатами від Богородської єпархії: протоієреєм Юрієм Жировим, благочинною Свято-Тихвінського жіночого монастиря черницею Іраїдою (Яблокова) та головою прес-служби дяконом Святославом Скороходом рушили на мікроавтобусі до древнього першопрестольного Києва, де на території Свято-Михайлівського чоловічого монастиря проходив Освячений Помісний Собор УПЦ Київського Патріархату.

Три дні відбувались великі події, під час яких вирішувались важливі питання, які стосувалися Помісної УПЦ Київського Патріархату.

Цей Собор відбувався в той час, коли в середовищі УПЦ Московського Патріархату на території Києво – Печерської Лаври відбуваються складні і не зрозумілі події, які звичайно ж, будуть відігравати роль у об'єднанні двох названих Українських Церков.

<http://www.cerkva.info/ru/pomestnysobor/3594-pomisnyj-sobor2013-info.html>

Про цей Собор писалося на веб-сайті УПЦ КП в статті:

«Помісний Собор УПЦ Київського Патріархату (26-28 червня)»

27 червня 2013 р. в Михайлівському Золотоверхому монастирі м. Києва відбувся Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Напередодні, 26 червня, Архієрейський Собор прийняв проекти програми, порядку денного, регламенту, робочих органів Помісного Собору та їх персональний склад, а також односторонньо схвалив запропоновану Патріархом нову редакцію Статуту про управління УПЦ КП.

В день засідання Помісного Собору вранці у соборі Михайлівського Золотоверхого монастиря намісник, єпископ Вишгородський Агапіт звершив Божественну літургію, під час якої молилися Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, єпископат Київського Патріархату, духовенство і миряни – делегати Собору.

Після Літургії Святійший Патріарх очолив урочистий молебень з проханнями до Бога про успішну роботу на Помісному Соборі.

Після сніданку відбулася реєстрація делегатів. З 164 членів Помісного Собору на його засідання, за даними реєстрації, прибули 155, що складає значно більше необхідного для роботи Собору вкворуму в 2/3 делегатів.

Об 11 годині в Актівій залі Київської православної богословської академії молитвою до Святого Духа «Царю Небесний», стихирою «Сьогодні благодать Святого Духа нас зібрала...» та Символом віри розпочалося засідання Собору під головуванням Патріарха Філарета.

Як голова Собору Патріарх повідомив присутніх про рішення Архієрейського Собору, за рекомендацією якого було одностайно обрано склад президії та робочі органи, затверджено програму, порядок денний та регламент роботи Помісного Собору. До президії увійшли постійні члени Священного Синоду, протоієрей Миколай Храпач від духовенства та Микола Пороський від мирян. Секретаріат Собору очолив архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор, мандатну комісію – митрополит Хмельницький і Кам'янець-Подільський Антоній, лічильну комісію – митрополит Черкаський і Чигиринський Іоанн, редакційну комісію – архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій.

До слова привітання був запрошений радник Президента України Юрій Богуцький, який оголосив вітання Глави держави. У своєму листі Віктор Янукович підкреслив, що цього року ми відзначаємо 1025-ліття Хрещення Київської Русі. «З тих давніх часів православна традиція, основою якої завжди була соборноправність, забезпечує безперервний розвиток церковного життя в Україні» – зазначив Президент, наголосивши, що держава довела своє правління до конструктивної співпраці з Церквою, всіляко підтримуючи її служіння заради зміцнення морального здоров'я суспільства, миру і злагоди в ньому. «Сподіваюся, що ухвалені вами рішення слугуватимуть подоланню актуальних викликів українського православ'я. Бажаю вам вагомих здобутків у діяльності на відповідальній духовній ниві» – завершив своє вітання Віктор Янукович.

Учасників Собору також привітали голова Комітету Верховної Ради України з питань культури і духовності В'ячеслав Кириленко, народний депутат України Володимир Бондаренко, делегат Собору Віктор Матчук оголосив письмове вітання від Юрія Луценка.

Після привітань Патріарх Філарет виголосив основні тези доповіді, яка у друкованому вигляді завчасно була роздана учасникам Собору. Предстоятель УПЦ Київського Патріархату докладніше зупинився на питанні святкування 1025-ліття Хрещення Київської Русі-України, взаємовідносин з УПЦ (МП) та УАПЦ, з Константинопольським Патріархатом та іншими Помісними Церквами. Також Святійший Патріарх доповів про успіхи у розвитку Київського Патріархату за період, що минув від Помісного Собору 2008 року.

Також Патріарх детально зупинився на одностайно ухваленій Архієрейським Собором новій редакції Статуту про управління УПЦ Київського Патріархату та запропонованих до Статуту змінах. Предстоятель зазначив, що з метою збереження неперервності керівництва Церквою, усунення небезпеки зовнішнього втручання у життя Київського Патріархату в період міжпатріаршества, а також уникнення можливої боротьби та розділення Церкви на етапі обрання Місцеблюстителя Патріаршого Престолу, він пропонує ввести посаду Патріаршого намісника.

Намісник допомагає Предстоятелю в керівництві парафіями у Київській області, а в разі смерті Патріарха в силу своєї посади без процедури обрання стає Місцеблюстителем Патріаршого

На фото: впереді Митрополит Адріан, на другому плані зліва направо єпископ Одеський Марк, протоієрей Микола Салабай (Київ), Архієпископ Полтавський Федір та вікарний єпископ Сумської єпархії Афанасій

Митрополит Адріан за трибуною на Помісному Соборі

Делегати від Богородської єпархії УПЦ КП з професором і доктором наук. Фото зліва направо: прот. Юрій Жиров, професор Дмитро Власович Степовик, Митрополит Адріан та черниця Іраїда (Яблокова)

Митрополит Адріан на Помісному Соборі разом з письменницею та історицею Галиною Могильницькою (Одеса) та прот. Юрієм Жировим (терапевт за фахом)

Престолу. «Запропонований у змінах до Статуту і затверджений Архієрейським Собором порядок забезпечує стабільність у Церкві – жодного дня і навіть години Київський Патріархат не залишатиметься без вищого керівництва» – сказав Святійший Владика.

Разом з тим Предстоятель підкреслив – це нововведення не визначає особу нового Патріарха, адже останнього буде обирати Помісний Собор на альтернативній основі. «Архієрейський Собор таємним голосуванням висуватиме трьох кандидатів. Помісний Собор може додати своїх кандидатів, якщо вони наберуть підтримку не менше 1/5 членів Собору, в тому числі 10-ти архієреїв.

За цими кандидатурами відбуватиметься таємне голосування – якщо в першому турі один з них набирає більше половини голосів, він стає Патріархом, якщо більше половини не набирає ніхто – тоді по двох кандидатурах, які набрали найбільше голосів, проводиться повторне голосування і Патріархом стає той, хто набере більшість голосів» – розповів Святійший Філарет.

Також Предстоятель вказав на те, що в новій редакції Статуту вилучена норма про граничний термін скликання Собору для обрання Патріарха. «Це ми робимо свідомо, бо якщо на час, коли виникне потреба в обранні нового Предстоятеля, будуть передумови для об'єднання з частиною УПЦ МП в єдину Помісну Церкву – тоді не треба обирати окремого Патріарха, а відкласти вибори до спільного, Об'єднаного Собору. І вже на цьому Соборі обрати Патріарха єдиної Церкви» – сказав Святійший Патріарх Філарет.

Після цього зі співповіддю «Значення Хрещення Київської Русі для українського народу» виступив митрополит Львівський і Сокальський Димитрій, який також представив Собору пропозиції щодо канонізації благовірного князя Оскольда, київського першомученика, благовірного князя Володимира Васильковича та мученика Данила Братковського, волинського страстотерпця.

Далі було відкрито дискусію, під час якої лунали як слова підтримки нової редакції Статуту, так і зауваження чи пропозиції щодо включення або вилучення тих чи інших статутних норм.

Після тривалого обговорення Патріарх поставив на голосування пропозицію взяти за основу нову редакцію Статуту, прийняту Архієрейським Собором. Ця пропозиція була схвалена майже одногослоно. Далі Голова Помісного Собору поставив по черзі надходження пропозиції щодо окремих пунктів змін до Статуту. Зокрема, пропозиція - не визначати в Статуті термін скликання виборчого Собору отримала підтримку переважної більшості делегатів (проти – 6, утримались – 7 зі 155 учасників Собору). Голосуванням за кожну пропозицію, що надійшла, Собор визначився, підтримавши одні та відхиливши інші запропоновані поправки. Після цього Патріарх поставив на голосування остаточний варіант нової редакції Статуту, який був прийнятий практично одногослоно.

Далі в роботі Собору було оголошено обідню перерву, після якої було продовжено роботу. Помісний Собор розглянув і схвалив проекти Діань про канонізацію – благовірного князя Оскольда для загальноцерковного шанування, благовірного князя Володимира Васильковича та мученика Данила Братковського – для місцевого шанування у Волинському краї.

За дорученням Патріарха голова редакційної комісії Собору архієпископ Євстратій оголосив проект Постанов Помісного Собору, який був схвалений одногослоно. Так само одногослоно були прийняті інші соборні документи – Послання до пастви, тексти листів до керівництва Української держави, до Вселенського Патріарха Варфоломія і Предстоятелів інших Помісних Церков та Декларація «Про негативне ставлення до гріха содомії (гомосексуалізму), його пропаганди у суспільстві і так званих одностатевих шлюбів».

На завершення Патріарх Філарет виступив із заключним словом, у якому підкреслив важливість прийнятих Собором рішень. Предстоятель подякував делегатам Собору за плідну роботу та закриття його засідання.

Соборні документи поступово будуть публікуватися на цьому сайті – слідкуйте за оновленнями.

Прес-центр Київської Патріархії

<http://www.cerkva.info/ru/pomestnysobor/3594-pomisnyjsobor2013-info.html>

У всі дні роботи Помісного Собору на багатьох веб-сайтах лунали похвали в адресу Предстоятеля УПЦ КП, Патріарха Філарета, архієреїв, духовенства, мирян та всіх членів Собору.

Ось один із прикладів цього змісту - прозвучала стаття на веб-сайті «Релігія в Україні»:

На фото: дві керівниці жіночих монастирів в Україні і в Росії, справа настоятелька жіночого монастиря, ігуменія Марія (Волинська єпархія) та благочинна Свято-Тихвінського жіночого монастиря у м. Ногінську Московської області черниця Іраїда (Яблокова)

Київський Патріархат ради об'єднання с УПЦ готов отказаться от своего патриарха? Репортаж с Поместного Собора

Дорогі друзі, брати і сестри у Христі, члени української діаспори в Канаді, США, Росії та в інших регіонах світу!

Ми розмістили серед всього матеріалу статтю російською мовою, як і за кордоном подібні статті друкуються англійською, кореспондента, парафіянина УПЦ Московського Патріархату Миколи Гузя, який розкрив в ній велике значення Помісного Собору УПЦ Київського Патріархату для всього українського православного народу.

Протягом трьох днів роботи Собору були висвітлені вагомі питання, які стосуються долі трьох Українських Православних Церков: УПЦ КП, УПЦ МП та УАПЦ про їх об'єднання в єдину Помісну Українську Православну Церкву.

Митрополит Адріан

27 06 2013 | Николай Гузь

Сьогоднішній день може вйти в історію Української Православної Церкви Київського Патріархата, а може і всего українського православ'я, як наиболее значимый после церковного раскола 1992 года. То, о чем уже давно поговаривали в церковных кулуарах разных юрисдикций, наконец-то произошло. Патриарх Киевский и всея Руси-Украины Филарет (Денисенко), со свойственной ему твердостью и настойчивостью, осуществил реформу системы управления в УПЦ КП, которая в последующем может снять преграды к объединению украинского православия. Но обо всем по порядку...

Вчера, 26 июня, в Синодальном зале Киевской патриархии по улице Пушкинской, 36 состоялся Архиерейский Собор УПЦ КП, на котором были утверждены предложенные патриархом Филаретом изменения и дополнения в Устав Церкви. Эти изменения и стали предметом горячих споров на Поместном Соборе УПЦ КП, который состоялся на следующий день, 27 июня, и который окончательно их утвердил и легитимизировал.

Суть этих изменений сводится к тому, что после смерти патриарха Филарета УПЦ КП, по сути, отказывается от проведения внеочередного Поместного Собора и избрания нового патриарха, дабы открыть путь к проведению совместного Объединительного Собора епископов УПЦ (Московского Патриархата) и УПЦ Киевского Патриархата, и на котором был бы избран единый первоиерарх объединенной Украинской Православной Церкви.

Обсуждение данного вопроса патриарх Филарет начал с того, что ему уже 85 лет и что ему уже нужно думать о переходе в вечность. Некоторые из делегатов тут же стали перешептываться, подумав, что патриарх хочет подать в отставку... Однако его предложение заключалось в ином. Он предложил внести изменения в Устав УПЦ КП, введя новую должность – «Наместника патриарха», который после смерти Филарета автоматически становился бы местоблюстителем патриаршего престола и который в сане митрополита являлся бы главой УПЦ КП. При этом избрание «наместника» должно происходить на Архиерейском Синоде под председательством еще здравствующего патриарха Филарета. По словам последнего, это нововведение внедряется для того, чтобы после его смерти в УПЦ КП не началась война за власть, которая может привести к развалу Церкви. Патриарх Филарет подчеркнул, что «внешние силы» пытаются сейчас влиять на кадровые перестановки в УПЦ (МП), и что УПЦ КП тоже не застрахована от подобных попыток влияния и подкупов со стороны...

Несмотря на то, что накануне Поместного Собора в СМИ просочилась информация, что пост наместника патриарха УПЦ КП уже будет занимать нынешний архиепископ Переяслав-Хмельницкий и Бориспольский Епифаний (Думенко), в действительности

тельности на Соборе речь шла несколько о другом. Патриарх Филарет во время выступления предложил, чтобы заместителем патриарха по новому Уставу был «Переяславский митрополит», но избираться он должен на эту кафедру по решению Синода епископов УПЦ КП. Кто займет этот пост после окончательного закрепления всех поправок к Уставу УПЦ КП и послесоборного заседания Синода – далеко неочевидно.

По словам Филарета, тот, кто станет после него предстоятелем УПЦ КП, должен быть готовым не к славе и власти, но к страданиям, поношениям и поливанию грязью, на него сразу достанут из папок компроматы, начнут через СМИ кампанию дискредитации, разоблачений и т.п., дабы окончательно ослабить и уничтожить Украинскую Церковь.

В своем докладе патриарх Филарет отметил, что в новой редакции Устава сознательно не указывается время созыва Поместного Собора для избрания нового первоиерарха (в случае смерти предыдущего) – делается это в надежде на проведение совместно с архиереями УПЦ (МП) Объединительного Собора обеих Украинских Церквей. Его слова звучали как призыв-завещание: «Если ситуация сложится так, что после моей смерти удастся созвать Объединительный Собор УПЦ КП и УПЦ, то не нужно спешить с избранием собственного патриарха, нужно дожидаться Объединительного Собора и совместно избрать нового предстоятеля».

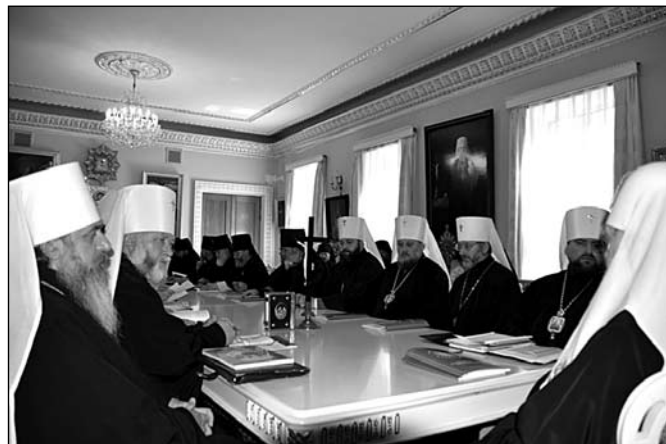
При этом Филарет предположил, что если после его смерти удастся провести Объединительный Собор, то может случиться так, что на Собор придет и председатель УПЦ, и новый патриарх УПЦ КП... И не факт, что единственным предстоятелем будет избран глава Киевского Патриархата. Поэтому, чтобы не пришлось потом «низлагать» патриарха УПЦ КП, не стоит спешить с избранием собственного первоиерарха до Объединительного Собора. Такова была мысль Филарета.

Его предложение вызвало бурную полемику среди делегатов Поместного Собора. Одни, как всегда, подчеркивали «глубочайшую мудрость и предусмотрительность святителя, его заботу о благе и спасении Церкви». Другие, скорее из националистического лагеря, не скрывали своих опасений... Так, член Секретариата Поместного Собора и Высшего Церковного Совета УПЦ КП профессор Дмитро Степовик призвал не торопиться с принятием столь ответственного и судьбоносного решения, указывая, что промосковские силы из УПЦ (МП) могут этим воспользоваться и при помощи власти сорвать проведение Объединительного Собора и таким образом оставить УПЦ КП и без патриарха, и без Поместного Собора. Дабы этого не произошло, он предложил внести в Устав формулировку, что Поместный Собор для избрания нового патриарха созывается не позже двух месяцев после смерти патриарха. Другие участники обсуждения предлагали, чтобы созыв Поместного Собора был предусмотрен не позже шести месяцев после смерти патриарха.

Однако Филарет в данном вопросе, на удивление, проявил решительность и настойчивость. «Я категорически против! Я оставляю это на волю Божию, на местоблюстителя и Священный Синод!» - резко отчеканил он. И добавил, что необходимо сделать все, чтобы Объединительный Собор состоялся. Более того, он отметил, что в УПЦ больше епископов и что совместным первоиерархом будет, большинством голосов, естественно избран «иерарх с московской стороны». «Но бояться этого не нужно. Если они на это пойдут, если они согласятся на Объединительный Собор, то это нужно только приветствовать, их нужно будет за это обнять и расцеловать! Не все из них на это решатся. Такие, как Агафангел Одесский никогда не согласятся на такой Объединительный Собор. Поэтому не стоит их бояться. Они все равно не наберутся мужества порвать с Москвой, не примут участия в Объединительном Соборе и не примут участие в избрании единого предстоятеля. Примут те из УПЦ, кто желает ее возрождения и укрепления, а не ликвидации», - аргументировал свою позицию глава УПЦ КП.

Что особенно бросилось в глаза, так это то, что Филарет постоянно говорил о своей неизбежной скорой смерти. Причем говорил это настолько спокойно и уверенно, что у некоторых сложилось впечатление, будто он уже заранее знает час своей смерти и готовится к ней...

Больше всего удивил один из выступавших, который во время полемики в своем призыве к делегатам с трибуны заявил буквально следующее: «Неужели вы не видите?! Патриарх нам намекает: «Люди, воспользуйтесь моей смертью, это шанс для объединения Украинской Православной Церкви!» Мы должны прислушаться к такому завещанию святейшего! Это возвысит нашу Церковь над всеми другими Церквями!»

На фото робота Архірейського Собору. В центрі Святійший Патріарх Філарет, а зліва другий Митрополит Адріан

Все споры о своей смерти пока еще здравствующий патриарх Филарет слушал с удивительным спокойствием и самообладанием.

В результате, когда перешли к голосованию, из 155 делегатов (из них 38 составляли архиереи) «против» предложения Филарета проголосовали только 6, воздержалось 7, остальные 142 проголосовали «за», а сами результаты голосования были поддержаны бурными аплодисментами.

Коснулся на Соборе патриарх Филарет и ситуации в УПЦ (МП). Он акцентировал внимание на незаконности попыток устранить митрополита Владимира (Сабодана) с поста председателя и лишить УПЦ самоуправления. При этом он обратил внимание, что в УПЦ (МП) тех архиереев, кто осмеливается выступать за ее самоуправление, пытаются через соответствующую прессу всячески шельмовать, обвинять в принадлежности к т.н. «автокефально-гомосексуальной группе» и т.п. По его словам, если епископы УПЦ (МП) «выступают за Москву, то им позволяют быть и содомитами, и все их нечестивые деяния не только покрываются, но и оправдываются. Как это в случае с митрополитом Агафангелом Одесским, о котором всем хорошо известно... А как только кто-то начинает выступать за Украинскую Церковь, то их сразу начинают обвинять в принадлежности к «автокефально-гомосексуальной группе». Это двойные стандарты и двойная мораль, такого в Церкви не должно быть», - заявил Филарет.

Коснувшись перспектив диалога с Украинской Автокефальной Православной Церковью, патриарх Филарет отметил, что по вине Синода УАПЦ этот диалог на официальном уровне сорван. Предстоятель УПЦ КП сказал, что руководство УАПЦ достигло такого уровня внутренней деградации, что с ними уже невозможно вести какие-либо полноценные переговоры. Осознавая это, духовенство и паства УАПЦ, по словам Филарета, начали «диалог снизу», массово переходя под омофор Киевского Патриархата.

Отдельно Поместный Собор УПЦ КП, по настоянию патриарха Филарета, известного своим предосудительным отношением к гомосексуализму, утвердил Декларацию «О негативном отношении к греху содомии (гомосексуализму), его пропаганде в обществе и так называемых однополых браках». Как сказано в составленной патриархом Филаретом Декларации, «на основе Священного Писания и Священного Предания, канонов Церкви свидетельствуем: каждый православный христианин, кто поддерживает и одобряет «узаконение» содомского греха, подпадает под проклятие Содомы и под анафему Апостола Павла и отлучает себя от Церкви... Мы категорически против того, чтобы гомосексуальный способ жизни и поведения трактовались как естественные, нормальные и полезные для общества и лич-

ности. Мы против того, чтобы содомия пропагандировалась как вариант нормы половой жизни и чтобы государство приобщало своих граждан к однополым сексуальным отношениям».

Хотя в СМИ некоторых архиереев УПЦ КП причисляют к «голубой партии», никто на Соборе не посмел публично выступить или проголосовать против Декларации, предложенной патриархом Филаретом.

Кроме народных депутатов Украины, в качестве гостей от государственной власти на Соборе присутствовал советник Президента Украины Юрий Богущий. Он зачитал официальное приветствие Поместному Собору от президента Украины Виктора Януковича. Приветствие было составлено красивым словом – видно, что руководство страны придает данному событию немаловажное значение. В ответном слове патриарх Филарет с удовлетворением отметил, что в последнее время наметился курс на диалог и равноправное отношение со стороны власти ко всем конфессиям, в т.ч. и к УПЦ КП. Продолжая тему отношений государства и Церкви, Филарет в который раз подчеркнул недопустимость принятия закона о легализации гомосексуализма и однополых браков, заявив, что Церковь будет выступать категорически против таких безбожных и аморальных инициатив.

В завершении Поместный Собор принял решение о причислении к лику святых первого киевского князя-христианина Оскольда (Аскольда)-Николая, убитого язычниками в 882 г. По словам выступавших, князь Оскольд положил начало христианизации Руси, которое уже завершал святой равноапостольный князь Владимир. Издревле Оскольд почитался как блаженный и местночтимый мученик, о чем сохранились свидетельства в летописях и других источниках.

На Соборе было озвучено предложение день церковной памяти князя-мученика Оскольда-Николая установить 15 июля, на праздник Ризоположения во Влахерне, непосредственно связанном с чудом обращения Оскольда в христианство в 860 г. Тем более, что именно в этот день до революции в Киеве существовала устоявшаяся церковная традиция ежегодно совершать крестные ходы к Оскольдовой могиле и помянуть его мученическую кончину (именно эта традиция в последнее время была возрождена и в УПЦ (МП)). Однако патриарх Филарет не поддержал такое предложение, настояв, чтобы день памяти князя-мученика Оскольда в церковных календарях УПЦ КП все же отмечался отдельно от УПЦ, во второе воскресенье по Пятидесятнице, в день Всех святых земли Украинской.

Кроме того, Собор причислил к лику местночтимых святых волинских подвижников благочестия -- благоверного князя Владимира Васильковича (1248-1288) и мученика за веру православную Даниила Братковского (1642-1702), жестоко замученного польскими властями в 1702 году.

Также Собор принял решения по празднованию в 2013 году юбилея - 1025-летия Владимирова Крещения Руси и обращения по этому случаю к украинскому народу, к Вселенскому патриарху Варфоломею, к предстоятелям других поместных Церквей, президенту Украины, премьер-министру Украины и председателю Верховной Рады страны.

В ходе своей работы Поместный Собор УПЦ КП, по настоянию епископата, утвердил также изменения в Устав, согласно которым были ограничены права духовенства и приходских советов. Так, назначение или перевод настоятеля и клириков приходов архиереев теперь имеет право совершать самостоятельно, без согласия духовенства и прихода. Также в отношении перечисления приходами средств епархиальному управлению было удалено из Устава слово «добровольно». По этим вопросам на Соборе было заметно недовольство духовенства. Однако епископы, как никогда, показали свою сплоченность и «архиерейскую корпоративность», бросившись единодушно отстаивать свои полномочия и права.

<http://www.religion.in.ua/main/22420-kievskij-patriarhat-radi-obedineniya-s-upc-gotov-otkazatsya-ot-svoego-patriarha-reportazh-s-pomestnogo-sobora.html>

На другой день Поместного Собору у Києві, 28-го червня, на території Київської Патріархії відбувся Архієрейський Собор, на якому були закріплені всі рішення і Постанови підписами Святійшого Патріарха Філарета, членів Помісного Собору та всіх архиєреїв УПЦ Київського Патріархату.

29-го червня в суботу, делегати від Богородської єпархії УПЦ КП прибули на Батьківщину Митрополита Адріана до Дніпропетровська, де він керував і створив Дніпропетровсько-Криворізьку єпархію протягом 17-ти років з 1994-го по 2011-й роки. Ним було сформовано 217-ть парафій та рукопокладено у дякони і священники 189-ть чоловік.

Протягом дня Митрополит Адріан показував гостям своє чудове мільйонне місто з його могутим Дніпром, Набережною, проспектами та архітектурними і культурними пам'ятниками.

30-го червня, у неділю гості молилися у Свято-Георгіївсько-Варваринському домовому храмі Митрополита Адріана, який розташований майже під одним дахом з його оселею.

Загальне фото після Божественної літургії у Свято-Георгіївсько-Варваринському домовому храмі 30-го червня 2013-го року. Делегати від Богородської єпархії та парафіяни зі своїм священнослужителем.

ВІРЮ ГОСПОДИ І ВИЗНАЮ.....

В час, коли Свята Церква піснями прославляє Воскресіння Господа Нашого Ісуса Христа, в храмі Покров Пресвятої Богородиці УПЦ КП м. Кліфтон штат Нью Джерсі, 19 травня 2013 року відбулась перша сповідь для підростаючого покоління наших маленьких парафіян. Цьому торжеству передували наука та настанови священника, намагання батьків виховувати та провадити дітей у тих настановах, які вчить церква і про що говорив Христос: Пустіть дітей! Не бороніть їм приходити до Мене, бо таких Царство Небесне."

До першої сповіді цього року приступили: Назар Федорко, Йосиф та Софія Лусіанин, Женья Бектель, Юлія Дзядзів, Елізабет Ілона Микитюк. Звичайно цей день у них був тривожним, адже запам'ятається на все життя. Хоча на це свято були запрошені і хресні батьки, які долучилися до сповіді та причастя, друзі, які розділили радість свята - але від цього дня вони вже самостійно мають обов'язок робити самооцінку своїх вчинків, думок, поглядів у відношенні до Бога, Церкви, і всього, що оточує їх. Так, як малеча пізнає цей світ поступово, так і сповідники проходять своє навчання: сходинка за сходинкою, хоча немало виникає в них запитань. Адже за один раз ми не можемо пізнати досконалого Бога, Котрий відкривається нам поступово, по мірі наших талантів та віри. Бо Слово Боже говорить: "По вірі вашій воздасться вам".

Також із сповідниками хвилювались і раділи їхні батьки, які зодягнули дівчаток у чудові білі плаття,

немовби наречених, а хлопчиків в українську вишиванку. Всю торжественність літургії у цей день допомагав підтримувати хор під керівництвом голови управи доктора Сільвії Білобронь, адже, як ми всі сподіваємось, що молоде покоління, яке долучається до церковного життя, в майбутньому буде задіяне в житті нашої церкви.

Отримавши сповідь перед літургією, а під час неї прийнявши Пречисті Тіло і Кров Христа, в кінці служби отримали настанови від настоятеля парафії, який привітав їх із цією подією та побажав їм зростати духовно в пізнанні Самого Бога. Особливо наголосив, що служити Богу, не означає раз на рік прийти до церкви, а кожної неділі та свята, щоб зерно Слова

Бога Живого проростало в їхніх серцях та давало щедрий урожай. Щоб ще більше розуміли важливу відповідальність перед Богом, бо, якщо ми віримо в Бога, то Він любить нас і щедро благословляє своїми дарами.

В кінці вітального слова вся церква заспівала їм многоліття та подарувала їм маленькі подаруночки на згадку про цей день. Тож віримо і надіємось, що не даремно відбулась в їхньому житті така подія, а ми молитовно звертаємось до Бога, щоб благословив їхні намагання в духовному житті, зберіг їх, настановив, укріпив, виростив добрими українцями на многії та благії літа.

Протоієрей Ярослав ЯРІШ

РОСІЙСЬКА ВЛАДА ВІДМОВИЛА У РЕЄСТРАЦІЇ УКРАЇНСЬКОМУ КОНГРЕСУ РОСІЇ

Згідно інформації від українських громад в російській Федерації, міністерство юстиції РФ відмовило в реєстрації Українському Конгресу Росії, організації, що була створена на Установчому з'їзді УКР у листопаді 2012 року.

Свого часу причиною створення Українського Конгресу Росії стало закриття через рішення суду, під надуманими приводами, Об'єднання Українців Росії, організації федерального рівня з 20-річною історією, організації, що об'єднувала українців чи не всіх суб'єктів російської Федерації, біля витоків створення котрої сто-

яли: перший український космонавт Павло Попович, відомий літератор Руденко-Деснян та багато знаних українців Росії.

На сьогоднішній день в Росії не існує жодного загальноросійського об'єднання української національної меншини. А лише за даними останнього перепису населення, в Російській Федерації проживає біля 2 млн. українців. Хоча, за визнанням самих представників російської влади їх вдвічі більше.

Прес-служба УВКР

СПІВДОПОВІДЬ МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО І СОКАЛЬСЬКОГО ДИМИТРІЯ

(Продовження. Початок на стор. 4)

Найбільше ж значення християнізації Русі для тодішнього населення – це його справжнє зцементування в єдиний народ, націю, що була спроможна народжувати великих мужів з державницьким глибинним мисленням. У «Слові про Закон і Благодать» митрополита Київського Іларіона знаходимо досить цікаву характеристику князя Володимира Великого: «Сей славний від славних родився, благородний від благородних, каган наш Володимир... мужеством і розумом успіваючи... землю свою научи мужеством і розумом». Ми бачимо, якими відзнаками нагороджено просвітеля держави нашої Володимира Великого визначним руським богословом: благородством, мужністю та розумом. Слушно зауважити, що в нашому народі таке уявлення про керманівців не вмирало аж до тих часів, які ми звикли називати часами «великорусского владьчества». Так у XVIII столітті «Правильник» Рафаїла Заборовського, митрополита Київського, для учнів Києво-Могилянської Академії зазначає, що майбутні члени правлячої, світської і, навіть, духовної еліти України мають бути не «тулоумні», не «плути», мусять бути «прекрасної моральності», інакше не принесуть вони ніякої користі «ні Вітчизні, ні Церкві».

Православна Церква як суспільна інституція в Київській державі дбала про моральний стан народу, навчала і виховувала його на християнських засадах. Дух святості й шляхетності панував у всьому. Недаремно пізніше стосунки між Церквою й Державою в Київській Русі-Україні історики охарактеризували як гармонійні, такі що в давнину одержали назву симфонії. Такі взаємини дають змогу Данилові, «ігумену землі руської» і паломнику, молитися біля Гробу Господнього за князів та княгинь руських, поминати правителів і весь Богом благословенний народ.

Православна Церква Київської Русі-України мала неабиякий вплив на формування суспільної свідомості, виступала, в повному розумінні цього слова, фундатором усіх задумів і починань наших славних пращурів. Початок цьому поклав ще апостол Андрій Первозванний, який у святому пророцтві «подал описаніє всіх духовних украшеній церкви нашея». Так постала Церква Православна в землях наших, «так преднаписа Андрій свяятий, свяятий же Володимир як Соломон премудрий, все тоє преднаписаніє ділом совершил». Наша традиція, ідентичність і коріння, світло Київської, а, згодом, Козацької Русі, промені якого виблискують до сьогодні, було тим «світом еже духом водимим» по горах Київських, яке побачив у Господньому одкровенні богонатхненний апостол Андрій. Це світло сприйняли та довершували наші рівноапостоли, примножували князі. З поглядів тих, що тлумачили і переписували у скрипторіях Десятинної церкви та Софії Київської книги, тих, що переймали книжний розум, були людьми книжними, з роздумів преподобного Феодосія Печерського про марноту тлінного, матеріального і про велич небесного, постав наш національний духовний палладіум – Києво-Печерська Лавра, постала Свята Софія, Золотоверхий Михайлівський з їх мозаїками і фресками, що вражають нас і до нині, постали інші

храми, монастирі, богословські центри, які відіграли величезну роль у формуванні моральності та культури нашої нації. І, як продовження, з поглядів Петра Конашевича-Сагайдачного, Галшки Гулевичівни, святителя Петра Могили, постала Київська Академія. Усі ці творчі задуми можна було реалізувати лише за підтримки Православної Церкви.

Православна Церква в Київській Русі-Україні сформувала своєрідну філософію життя, яку Володимир Мономах назвав мудрістю «страху Божого». «Ця філософія була сформована у тодішніх перлинах нашої церковної писемності, тримала у вічній напрузі дух тодішньої державної еліти і була зібрана у різних «Грамотицях», «Поученіях», «Словах», «Ізборниках» і «Патериках». Символи, слова і образи, зосередженні в цій киево-руській літературі були зняттям масової сугестії і творенням національної душі та самоідентичності українського народу.

У часи нашої бездержавності й, здавалося б, безнадійного переупуття, безправності й гніту, особливо духовного, у XVI – першій половині XVII століть Українська Православна Церква стає на оборону знедоленого народу. У відповідь на закиди Бенедикта Гербеста про нібито «дурну Русь», ми чуємо слова захисту від православного полеміста, архієпископа Герасима Смолицького, який перш за все звертає увагу на образи національної гідності українського народу і просить князя Олександра Костянтиновича Острозького: «...завжди перед очима мати також страх і позір того, що ясно народив і світло живив і керував із доброзрозум'ям юністю твоєю і багатьом по різних сторонах світу доброго приклада давав, а особливо того, що у праворіч'ї невідступно та незмінно чудово сяє». Якби ми сьогодні мислили такими категоріями, як київські та староукраїнські книжники, і намагалися, хоча б на децицію, виконати заповіт Ярослава Мудрого, чи хоча б вчитатися в «Поученіє» Володимира Мономаха, то не блукали б ми по бездоріжжю невизначеності та не приймали б ідей чужих, а самі б продукували їх іншим у настанову.

Велике діяння Володимира, наслідком якого стало визнання його церквою святым і рівноапостольним, стало початком перевороту в усьому ладі народного життя Давньої Русі. Не дивно, що воно стало набутком безлічі сказань і легенд. Епічна пам'ять народу дбайливо зберігала образа «ласкавого князя», «Володимира Красне Сонечко». З усіх володарів давнього часу його особливо виокремлено народною історичною свідомістю. Це саме по собі говорить уже про масштаб і значення діяльності святого Володимира як істинно християнського володаря, князя – хрестителя Русі. Ясніше розуміли велич Просвітеля і його подвигу люди просвіченої віри – з князів пастирів, смиренних літописців, описувачів життя Володимира ті інших, до них подібних. Без сумніву, на думку освіченого сина Володимирового Ярослава, що сів, як висловлюється літописець на тій ниві, яку зорвав Володимир, влаштовано було те священне торжество у Десятинній церкві біля гробу Володимира, під час якого виголошено було пресвітером Іларіоном чудове слово його з похвалою блаженному князеві Володиміру.

Головне, однак, полягає в тому, що за роки свого християнського правління Володимир не тільки виконав план зовнішньої християнізації Русі-України. «Найдивовижніше те, що він зробив спробу реально, можна сказати, матеріально виконати своє виняткове служіння як глави християнського народу, щоб втілити євангельське одкровення, яке осяяло його душу, в збірне соціальне життя народу» - каже нам історик Церкви А. Карташов. Спроби подати цю, невід'ємну від християнського преображення його власної особистості діяльність як «намагання підобрити населення Русі» і «усунути його невдоволення, викликане насильницьким хрещенням», досить характерні для сучасної світської історіографії, видаються непереконливими.

Святий рівноапостольний князь Володимир вразив народну уяву не тільки тим, що влаштував щедрі трапези для всього Києва. Ним було закладено принцип християнської державності і основи християнської громадянськості та сім'ї, що на довгі століття стали ідеалом для нашого народу. Святість Володимира в очах населення Давньої Русі була очевидною, і явленою вона була не в посмертних чудесах, а в прижиттєвих діяннях.

Український народ, прийнявши святу Христову віру, не зазнав ніякого духовного насилля. Наступна епоха преподобних Антонія і Феодосія, заснування безлічі монастирів по всій Русі, яскраво це показала. Святий князь Володимир Великий не спинився на своєму шляху. За 1000 років до новітніх спокусників хлібами він зробив усе, що міг, для допомоги меншій братії, як влаштувач і реформатор держави. І не пролив рік крові і не закував народ «в ім'я рівності й братерства» у кайдани рабства, подібно до антихристиянських народолобців наших днів».

Отже, епоха старого Володимира Великого була вирішальною для державного становлення Православної Русі. Об'єднання слов'янських земель і оформлення кордонів Київської держави. Спадкоємиця Русі – Українська держава та її цементуюча основа – Українська Православна Церква мусять стати продовжувачами великої справи святого Володимира Великого.

Більше аніж сто років тому, у 900-літній ювілей хрещення Русі проф. Київської духовної академії Володимир Завітневич у своїй розвідці «Володимир Святий як політичний діяч» на закінчення сказав такі слова: «Мине сто років – і Руська земля знову, як нині, заходить святкувати тисячоріччя свого просвітлення світлом християнського вчення. Можливо, тодішні вчені, маючи нові багаті наукові дані, дістануть змогу сказати останнє слово в тих питаннях, які тепер ніяк не піддаються нашому розв'язанню. Втішаючи себе такою надією, нам залишається побажати їм щасливого успіху». Від імені всіх вас мені, як доповідачу, хочеться сказати проф. Володиміру Завітневичу: «Дякую!» - але разом з тим і наголосити: «Ми й до нині переосмислюємо по-новому все те, що зробив для нас наш Просвітель і, переосмислюючи, молимося Вседержителю його словами: «Боже великий, що сотворив небо і землю! Поглянь на нові люди Свої! Дай же їм, Господи, узнати Тебе, істинного Бога, як ото узнали землі християнські, і утверди в них віру правдиву і незмінну». Амінь!

УКРАЇНКА З ТОРОНТО ЛЕСЯ ХРАПЛИВА – ЩУР ПОДАРУВАЛА СИРОТАМ ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ШКАРПЕТКИ

Вже не один рік редакція нашого щомісячника „Бористен” та його релігійного додатку „Наша Церква – Київський Патріархат” стала таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади Дніпропетровському обласному дитячому будинку для дітей з вродженими та придбанними фізичними вадами. За цей час зроблено вже чимало для добра обділених долею дітей.

Нещодавно редакція нашого бюлетеня доручила шкарпетки від пані Лесі Храпливої-Щур з Канади. Ці дарунки дуже важливі для обділених долею дітей. Адже чимало з них мають вроджені каліцтва ніг й шкарпетки – особливий елемент їх вбрання. Нагадаємо, що пані Леся Храплива-Щур – давній приятель нашого видання. Вона відома українська письменниця з діаспори, котра так само плідно друкується в нашому видавництві. Своїм добродійним вчинком – ми певні, пані Леся Храплива – Щур заохотить й інших щирих людей для допомоги нещасним сиротам.

Про них подбали з далекої Канади.

Влас. інформ.

РОДИНА ІВАНА ТА МАРУСІ ГНИП З США ДОПОМОГЛИ СИРОТАМ У СІЧЕСЛАВІ

Дніпропетровський обласний дитячий будинок для дітей з вродженими і придбанними вадами фінансується нині державою хіба-що на половину від потрібного. Зарплатня персоналу, харчування сиріт, оплати комунальних послуг, медичні препарати – ось на що в основному вистачає бюджетних коштів. Тому так важлива для скривджених долею дітей допомога людей не байдужих, з правдиво християнською настановою.

Вже не один рік редакція бюлетеня „Наша Церква – Київський Патріархат” є таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади Дніпропетровському обласному дитячому будинку для дітей з вродженими та придбанними фізичними вадами. За цей час зроблено вже чимало на добро обділених долею дітей. Адже ми постійно намагаємося інформувати добротинців про найбільш необхідне для січеславських сиріт-калік. І ось ще одна благодійна справа за участю нашого видання. Панство Івана та Марусі Гнип вирішили допомогти дітям у Дніпропетровському. Завдяки їх жертвості до сиротинцю редакція доручила прилади фізіотерапевтичного призначення. Ці подарунки надзвичайно цінні для цього соціального закладу. Адже вони сприятимуть більш ефективній реабілітації вихованців сиротинцю з опорно – рухливими вадами. Не може не викликати душевного щему й той факт, що підтримка надійшла так здалеку. Нехай гарно працюється і святкується цим щедрим на добро людям!

Такі діти потребують особливої уваги та опіки.

Влас. інформ.

ЩО ПОРОДЖУЄ РОЗПАЧ?

„Для людей, які мислять животом, батьківщина там, де „жрачка і квачка”, вони працюють тільки на каналізацію. Люди, які мислять форматом – серце-душа-розум-Творець, мають добру перспективу у майбутньому”. Володимир Барна (Українська літературна газета, № 11 (95), 31.5.13).

Слова відомого українського письменника і перекладача В.Барни пригадалися, коли прочитав статтю Марії Кривенко „Такою країною потрібно перестати дорожити...” (УП, 6.7.2013). В ній відчувається розпач над сучасною ситуацією в Україні, де у школах не вчать рідної мови, власної історії, де судді засуджують невинних, де, за словами російського політолога А.Окари: „В России и на Украине милиция охраняет власть от народа (РОСБЛАТ)” (УП, 6.7.13).

Розпач та розчарування в українській дійсності притаманні не тільки окремим авторам різноманітних статей. На жаль, вона охопила більшість мислячого населення України та української діаспори.

В Єгипті вийшло на вулиці біля 20 мільйонів людей, щоб висловити своє незадоволення з політикою президента, який порушив передвиборчу обіцянку щодо економічних і соціальних проблем, а замість того спрямував свої зусилля на укріплення своєї влади та своєї партії в державі. В Україні, на кричущо згвалтування працівниками міліції, відгукнулось лише кілька сот обурених мешканців малого містечка Врадіївка (мов би це не торкалося всієї згвалтованої країни!). А причин до більшої демонстрації сили народу було і є в Україні більше, ніж причин у Єгипті для єгиптян.

І саме тут набувають сенсу слова В.Барни про тих, які „мислять животом”. Пригадуються часи, коли в Україні дехто казав, що коли б було досить ковбаси, то і українською б заговорили. Але саме ті, що мають не тільки ковбасу, але й власність наймовірні багатства, то відмовляються від державної, і ненажерливо заповнюють свої кишки не тільки вітчизняними, але й імпортованими делікатесами.

Вже навіть африканський студент із Конго довів нездарам-політикам, що він здатний за короткий час вивчити державну (свідчення учасників передач Україна має талант).

Ганебний заклик з рядів ПР визнати братовбивчу війну у польській державі між поляками та етнічними українцями ґеноцидом поляків повинен би каратися не тільки викиненням з ВР України, але й ув'язненням! Бо ж різня відбулася між етнічною меншиною українців і польським військом на території тодішньої польської держави, як наслідок невірної політики польської верхівки щодо української меншини. Панове з ПР не звернулися із закликом до польської влади пояснити живцем спалених українців – жінок, дітей та старих чоловіків с. Турки, чи розстрілів дітей та жінок у с. Павлокомі. Зрештою до такого заклику представники правля-

чої партії в Україні не мали жодного морального права, оскільки вони взагалі не ознайомлені з історією не тільки етнічних українських земель Польщі, чи Словаччини, Румунії, Росії та ін, але й не обізнанні з історією України взагалі. Для більшості у ПР ще й досі дорогавказом залишається „Короткий курс історії ВКПБ”, яким і користуються у своїх необдуманих вчинках та судженнях.

Розпач охоплює людину, коли в Україні навіть тзв. опозиція мовчить, в той час, коли вороги країни готові її роздерти на шматки. Та і діаспорні політики не повелись краще від опозиції, вони також не реагують негайно і відповідно.

Недавні числа фінансових потоків, які вливаються в українську економіку від української діаспори, свідчать про те, що вони у кілька разів перевищують позики від МВФ, до того ж за позики платять високі відсотки, а фінанси діаспори йдуть прямо в українську економіку через споживачів. Тому голос понад 20 мільйонів українців за межами України повинен бути почутий!

Телевізійна програма „Україна має талант” є яскравим свідченням того, що таланти таки є, але справа в тому, що не талановиті економісти, політики, організатори і ін. правлять країною, а бездарні й жорстокі типи на зразок лейтенанта поліції, який цілковито переплутав поняття бажання та садизму. Отож, справа не в тому, що в Україні зростає розпач та безсилість, а в тому, що байдужість переросла усі дозволені межі і саме байдужість до себе, до оточення, до політики, до беззаконня є найбільшою проблемою.

Приклад жителів Врадіївки та єгиптян вказує на те, що розпач не матиме місце, коли взяти в руки ініціативу боротьби за країну, яка є перлиною Європи, на яку гострять свої зуби не тільки близькі сусіди і т. зв. брати! Питання повинно стояти не тільки, що мені дає країна, але й що я даю країні, а їй потрібно віддати себе в цілості і насолоджуватись нею в цілості!

Христос закликав своїх прихильників роздати майно бідним і йти за ним і його церква стала наймогутнішою і найбагатшою на планеті Земля. В Україні ж діють

цілковито протилежні тенденції – вступає до владної партії і будеш багатим! Справа лише в тому, що у світі можна стати багатим завдяки праці (рідко), завдяки раптового виграшу, успадкування, крадіжки та пограбування. Яким чином багатіють в Україні, ті, що відвідують церкву, мечеть, чи синагогу, то це вже інша справа.

Багатство не є запорукою мудрості, чи здоров'я, але його можна використати, щоб проширювати добро. Американські ковбої та інші багатії 18-19 ст., які не дуже чесним способом збагатили, мали ще сумління і щоб його задовольнити, то будували університети, лікарні, церкви та інші заклади для суспільного добра. Нездарма ж і католицька церква у минулому давала нагоду відкупити гріхи! В Україні ж накопичені багатства йдуть на розбудову власної розкоші, а в той же час держава потопає у позиках, а люди у бідності. Найбільше болить те, що це в країні, яка могла б годувати півсвіту плодами своєї землі, коли б тут керувались ідеєю загального, а не особистого добра.

Розпач пані Кривенко зрозуміла, бо вона не бачить виходу – хіба емігрувати, щоб себе врятувати. Вже наш Великий Кобзар застерігав, що йдеться не про одну долю, а про країну. У вірші серії віршів „В казематі” він також стверджує, що:

**Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,**

.....

**Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...
Ой, не однаково мені.**

(С.-Петербург, 1847)

Отже, коли число тих, кому не „однаково”, що діється в Україні зростає хоча б у сто разів до тих, що показали свій нескорений характер у Вардівці т. зв. міліції, то й на розпач не буде часу. Тоді почне перемогати майбутнє, мрія про оспівану країну, якою ми її хочемо бачити серед цивілізованих країн.

ТРЕБА ПЕРЕМАГАТИ РАЗОМ!

Хочу повторити очевидне: перемоги на президентських виборах 2015 року опозиція може лише шляхом об'єднання зусиль усіх опозиційних сил – парламентських і позапарламентських, партійних і позапартійних. Чому про це пишу? Бо замість об'єднання бачу кроки на розпоршення зусиль. Це не додає опозиції нової якості, скоріше навпаки – нагадає людям відому приказку про двох українців і трьох гетьманів... Треба творити єдиний опозицій-

ний «тіньовий «Уряд – Єдиної команди, яка після перемоги Єдиного кандидата в президенти виконуватиме Єдину програму і Єдиний план дій на перші 100 днів новообраного Президента. А найголовніше, протиставити бандитам при владі єдиного опозиційного кандидата в президенти. Лише так на нас може чекати перемога!

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

Аби люди нам повірили, підтримали і піднялися на боротьбу за перемогу, маємо серйозні й відповідальні речі робити серйозно й відповідально. І головне – узгоджено, в рамках усієї опозиції. Тоді перемога у 2015 році буде!

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ◆ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ◆ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ◆ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- ◆ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ◆ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

<p>У США</p> <p>Mr. V. Babanskyj, 74, Oakridge Lane Watchung, N.J. 07069, USA.</p>	<p>В Україні:</p> <p>Володимир Барна вул. Банкова, 2 01024, м. Київ тел. 066-62432-31</p>
---	--

Підписано до друку 28.06.2013 г. Формат 60/84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 929.

ТОВ «Перша міська друкарня».
АДРЕСА:
вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна